

Twenne alldeles nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Om Dusbj Råring.

Jag vill sjunga nu en

Wisa; ic.

Den Andra:

När Sommaren nalkas och

Töfen han ic.

Kunna sjungas under sina behageliga Mel-
lodier.

Kalmar,

Tryckt i S. O. Wetterströms, 1807.

Den Första:

I.

Jag vill sjunga nu en Wisa;
Som jag af årfarenhet,
Har förnummit och vill wisa
Hwarfrå kommer stort förtret;
Det är se på andras handel,
Genomhålla andras fel,
Glömma så sin egen wandel,
Ta i andras fater del.

2.

En den allt skall se och höra,
Och betrakta ganska nått,
Han får allt förmoder göra,
Att han glömmier sig allt nått;
En se grand i Broders öga,
Det gemenlig wärfa plår,
Att man bjälken aktar föga,
Som uti hans eget år.

3.

Klotare war Dusbj Råring,
Hon had' mycket bättre lart;
Uti stillhet så sin nåring,
Det hölt Hon fast mera fårt:
Hwad Hon såg och hwad Hon hörde,
Uti tal och orda-frig,
Hon till Walspråk alltid förde:
"Hwar en ringe sielf för sig".

4.

Hon war en så wiser Qwinna,
Stor Matrona, Dygdens Mor:
Hennes like till att finna
Nu för tiden, jag wist tror
Är wäl swårt, och måst det samma
Som leta åndan i en ring,
Eller färdighet hos lama,
Owischet iblandt döda ting.

5.

Hennes minne än mänd' lefwa,
Fast Hon länge sen är död:
Mycket wärdet att eftersträfwä,
Hwad Hon lärde, hwad Hon död,
Det är ringa, för sig sielfwer:
Älta sig och sinu wäl,
Det är godt, ehwar det hwälfwer,
Båtar både Krepp och Skäl.

6.

Tänk om alla nu så gjorde,
Hwar och en uti sitt stånd,
Man då snart försödria torde,
Paradies uti wårt Land;
Då skull' man ej höra klagas,
Öfwer lön, förtal och tuf:
Om en hwar så kunde dragas,
Till att ringa sielf för sig.

7.

Sof i frid till sista dagen,
Hwila dina trötta ben,
Då du (efter Guds-Lagen.)
Uppstå skall uti din del;
Efter-Verlder dig wäl minnes
I ditt Ordspråk wiserlig,
Om här någon skulle finnas,
Som will ringa sielf för sig.

Den Andra:

Jöfens Iufliga
SOMMAR-SÄN

Författad af JÖNE ERJÖTT,
Jägare i Helsingeländ.

1.

När Sommaren nalkas och Jöfens

han hörs ku ku, och Winterens
wårkan på kroppen ej spörs hu hu,
när Herden i skogen och Bonden
wid plogen och all ting med nöje man
ser hur det rörs Jöken ropar ku ku,
roligt nog söta du.

2.

Jag ser i min kammar en ropande
Jök, ku ku, jag ser huru Hönsen sig
gömmar för Jök, hu, hu, jag fattar
min bössa på Höken att lösa, det smål-
ler helt säkert, det upror Jöken ro-
par ku ku, troligt nog söta du.

3.

Nu kommer Per Matsson sen
Jöken begynt, ku ku, han ser på sin
ång, sen om lijan är brunt, hu hu,
han ropar på Drängen fort lag dig
ur sängen Olle, ty Bonden han är
intet sen, Jöken ropar ku ku, roligt
nog söta du.

4.

Små barnen vid wägen de gräf-
wer i sand, ku ku, Gistaren sitter och
metar wid strand, nu nu, och Haren
han tuffar bland små rrån och bukar,
man får och man rånfar sin trädgård
ibland, Jöken ropar ku ku, söta hör
intet du.

5.

Nu frågar och Gummman hwar Jök
fen han hörs, ku ku, om lyckan deraf
eller olyckan spörs, nu nu, hen talar
om Jöken och drömmar om Spö-
ken, och rycket deraf omkring byg-
den det spörs, Jöken ropar ku ku,
söta hör intet du.

6.

När Flickan i skogen får höra hans
röst, ku ku, hon frågar om Gästman
och om hon i Höst blir Brud, wist
lärer man swara: Hwad wände det
wara? ty hjertat det plockar uti hen-
nes bröst, Jöken ropar ku ku, roligt
nu söta du.

7.

Nu slutar vår Jök till att ropa
år, ku ku, jag hörde honom sista gån-
gen i går, nu nu, han flytt till sko-
gen till säden blir mogen, han har
några korn uti främan sin amar, Jök-
ken ropar ku ku, söta hör intet du.

